

1457 2den Beh. af Loof. om
 islændske Forfædre som Thorvaldsen, som Is-
 lænderne rose sig af var en Islænder. Det kan ikke
 interessere Landstinget, at høre disse Navne op-
 regnede, men jeg troer, at, naar man nævner dem, vil
 man erkjende, at flere af dem havde islændsk
 Rod, og selv blandt dem, der nu drive Handel
 paa Island, er det ikke vanskeligt at paapege
 dem, som ligefrem stamme ned fra Islændere.
 Jeg troer derfor, at det er uheldigt at frem-
 stille Sagen, som om der her var viist en
 særlig Begunstigelse mod Kjøbenhavn, og som
 om der ikke i den daværende Tids Omstændig-
 heder laa en Nødvendighed for, at den is-
 lændske Handel saaledes hovedsagentlig er ble-
 ven draget herned. Jeg lægger særlig Vægt
 derpaa, fordi vi fra Begyndelsen af have an-
 seet disse overspændte Fordringer fra Islænder-
 nes Side for ikke saa lidet begrundede, og fordi
 man har meent, at de virkelig havde et ganske
 godt Retstrav til Danmark paa Grund af
 Forurettelser, som de havde lidt; og derfor troer
 jeg, at det er urigtigt, naar man nu kommer
 med saadanne Uttringer om de handels-politiske
 Forhold, som kun ville kaste et forvirrende Lys
 over det Hele. — Endnu skal jeg sluttelig gjøre
 opmærksom paa, at der vist nok kan være og
 ogsaa i Udvalget har været forskjellige Menin-
 ger om, hvorvidt enten Tallet skulde forhøies
 lidt, eller om det Aaremaal, for hvilket det
 midlertidige Bidrag skulde blive staaende ufor-
 mindsket, skulde sættes enten til 10 Aar eller
 til 12 Aar; men dette er Altsammen efter
 min Anskuelse ikke Noget, hvorpaa det væsent-
 ligt kommer an; hvad det efter min Anskuelse
 væsentligt kommer an paa, det er, at naar en
 Provinds eller, om man vil, et Land — ja,
 jeg horte for, at man kaldte det et Skatte-
 land; det var, forekommer det mig, en løstelig
 Betegnelse for et Land, som lever af et andet
 Lands Skatter, men ikke selv yder Skatter til
 dette andet Land — jeg siger, at, naar det
 var givet, at Island trængte til et midlertidigt
 Tilskud, saa burde dette dog i alt Fald
 ikke staaes fast for evige Tider; men Danmark,
 som gav Tilskudet, maatte dog have Indseende
 med, om dette Tilskud i Tidens Længde be-
 hovedes, og hvormeget eller hvorlidt der beho-

1458
 Islands Finantsvesen.
 vedes deraf. Derfor forekom der i de første
 Forhandlinger altid et indskrænket Aaremaal,
 hvortil dette Bidrag skulde ydes, og efter hvis
 Udløb det saa skulde tages under Overveielse
 af den lovgivende Forsamling her, om det
 skulde fornyes, for hvormange Aar det skulde
 fornyes, og i hvilket Omfang det skulde for-
 nyes. Dette stødte nu Islændernes saakaldte
 Selvfølelse. Selvfølelsen yttres sig jo paa
 mange Maader. Hos Nogle yttres den sig i
 at ville staae uafhængig, saavel i den ene
 som i den anden Henseende; den selvstændige
 Mand vil hellere sulte end tage mod bestemte
 Gaver paa ubestemt Tid. Altsaa det stødte
 imod Islændernes Selvfølelse, og de forlangte
 Noget, som skulde være dem visere, som
 skulde være mere uforanderligt end det, der i
 Begyndelsen var dem tilbudt; ja, de gik i
 deres Fordringer saa vidt, som jeg ikke troer,
 at nogen Provinds i noget Land er gaaet;
 de forlangte at faae udbetalt i Obligationer
 en Capital, der vilde give den Rente, som
 man vilde erkjende for at være dem skyldig
 som Vederlag for tidligere Tidens mislige
 Forhold. Saa kom man ind paa et fast og
 et midlertidigt Beløb. Som sagt, der kan
 være Tvivl om, hvorvidt man derved har
 truffet det absolut Rette; men det forekommer
 mig dog, at, naar et Land med en saa ringe
 Befolkning som Island faaer foruden 15,000
 Rd. om Aaret til Postforbindelsen endnu
 15,000 Rd. til sin øverste Forvaltning og
 30,000 Rd. midlertidig, saa er det et meget
 betydeligt Tilskud at give et saadant Land,
 naar man skal kunne vente og haabe, at det
 vil anstrenge sig mere, end det hidtil har
 gjort; thi det vilde vi dog uden at kaste
 Steen paa Islænderne kunne minde om, at
 der er fæet flere Forsøg paa at frembringe
 en Industri, og navnlig at ophjælpe Distriet,
 men som ere strandede, tildeels vistnok paa
 Naturbegivenhederne, men vel ogsaa paa Is-
 lændernes Ulyst til at anstrenge sig selv. Jeg skal
 ikke tale om de Beneficiere, som Islænderne
 nyde herne, og som de vilde blive ved at nyde
 ved Siden af disse Tilskud, men jeg skal ved-
 blivende fastholde den Anskuelse, at, vil man